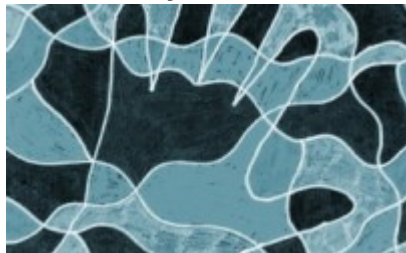

Pandemia și starea de alertă: radiografia unui eșec

written by [Ioan Stanomir] | July 13, 2020

De aproape patru luni de zile, cetățenii acestei țări trăiesc sub imperiul stărilor excepționale: este cel mai lung interval de restrângere a exercițiului libertăților constituționale din epoca de după 1944. De aproape patru luni de zile, instrumentele normative au acordat statului și agenților săi puteri extraordinare, spre a combate pandemia. De aproape patru luni de zile, apelul la sacrificii și la responsabilitatea civică a fost evocat, de cei care ne conduc. De aproape patru luni de zile, regimul de existență colectiv a fost supus unor transformări dramatice. De aproape patru luni de zile, frica a reprezentat, de cele mai multe ori, singurul element pe care s-a întemeiat comunicarea oficială. De aproape patru luni de zile, evocarea speranței în reclădirea normalității a fost evacuată din discursul public, unul saturat de pasiunea necrofilă pentru evocarea macabră a morții și tragediei umane.

După două luni de la proclamarea ei, starea de alertă apare ca imaginea unui alt eșec al statului nostru. Același stat, care a impus suspendarea întregii activități, s-a dovedit a fi incapabil să administreze, inteligent și creativ, tranziția. După două luni de la proclamarea ei, starea de alertă este radiografia impotenței unui stat care nu are capacitatea elementară de a izola și carantina focarele de infecție: o stare de stranie paralizie pare să se fi instalat, ca și cum singura alternativă este revenirea la rigorile inacceptabile ale stării de urgență.

Iar acest eșec care se cuantifică în cifrele traducând contaminările din spitalele și din căminele de bătrâni nu este un accident de parcurs, ci efectul firesc al unor practice de decenii. Absența administrației credibile și flexibile este consecința nereformării unui stat preocupat doar de parazitare și de spoliere. În atâtea dintre județele României, atribuirea clientelară de privilegii și de funcții este acceptată ca parte a normalității cotidiene. De la fesenism, România de astăzi a moștenit elitele prădătoare și reflexele lor de cupiditate. Starea teribilă a spitalelor din România este oglinda în care ne putem, contempla ca națiune, la treizeci de ani de la anul 1990.

Starea de alertă, asemeni celei de urgență, nu poate ascunde și nu poate masca. Starea de alertă poate fi, cel mult, un alibi destinat să evoce intenția de a interveni și de a ocroti. Însă nimic din ceea ce autoritățile ar putea realiza nu se întâmplă în aceste zile. De la indignarea focarelor la

igienizarea spațiilor sanitare și școlare, măsurile elementare sunt absente: statul pare să-și fi abandonat misiunile care îi revin, în mod natural.

Nefardată și neretușată, imaginea statului român este aceea a unui stat eșuat. Luciditatea ne impune, ca națiune, datoria de a reacționa, căutând drumul care să ne ofere posibilitatea unui viitor. Libertatea, domnia legii și demnitatea umană sunt cărămizile pe care un alt stat se poate ridica, spre a ne dăruia, la rândul său, orizontul speranței.